

NICCI FRENCH

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΗ

μετάφραση

Ιλάειρα Διονυσοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στον Λούκα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Φυλακισμένη

Ένα

ΟΙ ΚΡΑΥΓΕΣ ΑΡΧΙΣΑΝ στις τρεις τα ξημερώματα. Πρώτη φορά άκουγε η Τάμπιθα ανθρώπινο πλάσμα να ουρλιάζει έτσι. Έμοιαζαν με αλύχτισμα ζώου που πιάστηκε σε παγίδα. Έπειτα ακολούθησαν άλλες φωνές, μακρινές κι απανωτές. Η Τάμπιθα δεν καταλάβαινε αν ήταν φωνές καθησυχαστικές, θυμωμένες ή κοροϊδευτικές. Σύντομα οι κραυγές καταλάγιασαν και μετατράπηκαν σε αναφιλητά, που όμως συνοδεύτηκαν από ήχους μετάλλου. Πόρτες ανοιγόκλειναν, βήματα ακούγονταν σε σκάλες και πατώματα. Η Τάμπιθα τα ένιωθε να αντηχούν μες στο κεφάλι της.

Αντιλήφθηκε κίνηση απ' την επάνω κουκέτα. Η άλλη γυναίκα μάλλον ήταν ξύπνια.

«Κάποια έχει πρόβλημα», της ψιθύρισε.

Δεν πήρε απάντηση. Η Τάμπιθα αναρωτήθηκε αν η γυναίκα την αγνόησε ή αν κοιμόταν στ' αλήθεια, και τότε άκουσε μια φωνή μες στο σκοτάδι. Μιλούσε αργά, σαν να μονολογούσε. Σιγανά και βραχνά, σαν καπνίστρια που μόλις έχει ξυπνήσει.

«Όλες έχουν πρόβλημα», είπε. «Γι' αυτό βρίσκονται εδώ. Γι' αυτό κλαίνε όταν φέρνουν στον νου τα παιδιά τους ή όσα έκαναν. Ή όσα έκαναν στα παιδιά τους. Κι όταν το πρόβλημα γίνεται σοβαρό, τότε δεν ακούς πια κραυγές. Ακούς

μονάχα τους φύλακες να τρέχουν στους διαδρόμους. Όταν το πρόβλημα γίνεται σοβαρό, ακούς ένα ελικόπτερο να προσγειώνεται στο χωράφι. Τρεις τέσσερις φορές έχει γίνει αυτό από τότε που ήρθα εγώ εδώ».

«Γιατί;» ρώτησε η Τάμπιθα.

«Εσύ γιατί λες;»

Η Τάμπιθα προσπάθησε να μη σκέφτεται τι σήμαινε η προσγείωση ενός ελικοπτέρου στην καρδιά της νύχτας. Προσπάθησε να μη σκέφτεται τίποτα απολύτως. Μα δεν τα κατάφερε. Ξαπλωμένη εκεί, ενώ κοιτούσε το κάτω μέρος της επάνω κουκέτας, άκουσε κλαψουρίσματα και φωνές κι έπειτα άλλο ένα ξέσπασμα αναφιλητών, κάποιας άλλης γυναίκας. Και τότε κατακλύστηκε από μια ξαφνική αίσθηση απόλυτης διαύγειας που διαπέρασε το σκοτάδι: όλα αυτά ήταν πέρα για πέρα αληθινά!

Μέχρι τώρα, έμοιαζαν όλα τόσο παράξενα, τόσο διαφορετικά από τις υπόλοιπες εμπειρίες της, ώστε της θύμιζαν αλλόκοτο παραμύθι με πρωταγωνίστρια κάποια άλλη που βρέθηκε ξαφνικά στη φυλακή, κάποια για την οποία διάβασε σε ένα βιβλίο ή την είδε σε μια ταινία, κι ας τα είχε βιώσει όλα αυτά η ίδια. Ναι, ήταν εκείνη που βρέθηκε καθισμένη στον μικροσκοπικό χώρο, χωρίς παράθυρα, στο φορητό γάκι που την έφερε από το δικαστήριο. Εκείνη έβγαλε τα ρούχα της, έσκυψε, εξετάστηκε κι άκουσε μια γυναίκα να περιγελάει τα μικρά στήθη της και τις τριχωτές μασχάλες της, εκείνη στάθηκε κατόπιν όρθια στο ντους. Της έδωσαν σεντόνια, μια μπλε κουβέρτα που της προκαλούσε φαγούρα και μια λεπτή πετσέτα, και τη συνόδευσαν από πόρτα σε πόρτα. Οι πόρτες ήταν φτιαγμένες από χοντρό μέταλλο. Όταν έκλειναν, αντηχούσε μια κλαγγή. Οι φύλακες είχαν

τεράστιες αρμαθιές με κλειδιά, περασμένες σε αλυσίδες στη μέση τους. Η φυλακή έμοιαζε με αληθινή φυλακή.

Χθες το απόγευμα, καθώς την οδηγούσαν στην κεντρική αίθουσα, που ήταν περιστοιχισμένη από κελιά, στον κάτω και στον επάνω όροφο, ένιωθε να την καρφώνουν με το βλέμμα τους όρθιες γυναίκες, χωρισμένες σε παρέες. Παραλίγο να πει: *Δεν είναι αλήθεια όλα αυτά. Εγώ δεν είμαι σαν κι εσάς. Δεν ανήκω εδώ.*

Έμεινε ξαπλωμένη εκεί, στην κουκέτα της, και προσπαθούσε να μη σκέφτεται, προσπαθούσε να μην τα ζει στον νου της ξανά και ξανά. Όμως ακόμη κι αυτό ήταν προτιμότερο από το να σκέφτεται πού βρισκόταν τώρα, αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή, σε τούτον εδώ τον χώρο.

Ποτέ δεν άρεσαν στην Τάμπιθα τα ασανσέρ. Κι αν έπεφταν; Κι αν κολλούσαν; Πάντοτε πήγαινε από τις σκάλες. Όταν βρισκόταν στο Λονδίνο, απέφευγε το μετρό, το απεχθανόταν. Κάποτε, πήρε το τρένο σε ώρα αιχμής, όρθια, στριμωγμένη ανάμεσα σε σώματα ζεστά, και ξαφνικά το τρένο σταμάτησε ανάμεσα σε δύο σταθμούς. Ακολούθησε μια συγκεκριμένη ανακοίνωση που δεν την καλοκατάλαβε. Το τρένο έμεινε σταματημένο για πέντε λεπτά, δέκα λεπτά. Ήταν καλοκαίρι και η ζέστη αποπνικτική. Σταδιακά η Τάμπιθα άρχιζε να σκέφτεται τον συμπαγή πηλό και τα τούβλα που τη χώριζαν από την επιφάνεια της γης. Έπειτα σκέφτηκε ότι βρισκόταν στη μέση ενός τρένου, με βαγόνια στη σειρά που ξεχείλιζαν από κόσμο, μπροστά και πίσω της απλώνονταν μόνο βαγόνια. Μετά βίας συγκράτησε την ανάγκη της να ουρλιάξει, να ουρλιάξει και να παλέψει για να βγει έξω.

Τώρα, βρισκόταν σε ένα κελί, τέσσερα μέτρα μήκος, τρία μέτρα πλάτος. Με ένα μικροσκοπικό παράθυρο με κάγκελα.

Το παράθυρο έβλεπε σε ένα προαύλιο, παραπέρα ήταν ένας τοίχος με αγκαθωτό συρματόπλεγμα στην κορυφή του κι ακόμη πιο μακριά διακρίνονταν με δυσκολία οι λόφοι, θολοί. Χθες, κοιτούσε έξω απ' αυτό το παράθυρο και της φάνηκε ότι είδε μια μικρή φιγούρα να κινείται στον λόφο. Κάποιον να περπατάει. Κάποιον εκεί έξω. Κάποιον ελεύθερο. Όμως τώρα είχε σκοτάδι και μόνο οι προβολείς φώτιζαν το προαύλιο. Η πόρτα του κελιού θα έμενε κλειδωμένη μέχρι αργά το πρωί. Όταν το σκεφτόταν, ένιωθε θαμμένη ζωντανή κι ήθελε να φωνάξει για να έρθει κάποιος να τη σώσει. Ίσως γι' αυτό να ούρλιαζε κι εκείνη η άλλη γυναίκα.

Εφόσον η Τάμπιθα δεν σκόπευε να ουρλιάξει, θα μπορούσε ίσως να κλάψει. Μα ήξερε πως αν έκλαιγε, δεν θα κατόρθωνε να σταματήσει. Και μάλλον δεν θα ήταν καλό να τη δουν να κλαίει.

Έκανε πολύ κρύο και η μία και μοναδική κουβέρτα της δεν αρκούσε. Έφερε τα γόνατα πολύ κοντά στο στήθος της και τα αγκάλιασε μες στο σκοτάδι. Μύριζε περίεργα. Σαπουνι φυλακής, μαλλιά που ήθελαν λούσιμο και μια αμυδρή μυρωδιά μούχλας. Έκλεισε τα μάτια και σκέφτηκε τη θάλασσα. Φουσκωμένα κύματα να σκάνε σε μια βραχώδη ακτή. Σκέψεις την κατέκλυσαν σαν μαύρα πελώρια σύννεφα και προσπάθησε να τις διώξει. Έπειτα ακούστηκε άλλη μια κραυγή και κάποιος κοπάνησε μια πόρτα, πέρα μακριά.

Παρότι έμοιαζε αδύνατον, μάλλον κοιμήθηκε λιγάκι, γιατί την ξύπνησε η άλλη γυναίκα που κατέβηκε γλιστρώντας από την επάνω κουκέτα. Σαν να κράτησε ώρα το κατέβασμά της. Πρώτα φάνηκαν τα πόδια της, μακριά, με νύχια βαμμένα μοβ, μια αράχνη τατουάζ στον δεξιό αστράγαλο. Έπειτα οι γάμπες της –φορούσε γκριζα φόρμα– και πάει

λέγοντας. Κι ύστερα εμφανίστηκε ένα μαύρο φανελάκι που ανασηκώθηκε και αποκάλυψε ένα σκουλαρίκι στον αφαλό. Τέλος, ένα λείο, οβάλ πρόσωπο, μακριά, πυκνά μαύρα μαλλιά με φράντζα, κρικοί στ' αφτιά. Ήταν πολύ ψηλή, ένα ογδόντα ίσως, και φαινόταν δυνατή. Έμοιαζε πάνω από είκοσι πέντε χρόνων, αν και δεν προσδιοριζόταν εύκολα η ηλικία της. Η Τάμπιθα δεν την είχε δει το προηγούμενο βράδυ. Είχε ξαπλώσει απλώς στο κρεβάτι της, είχε κουκουλωθεί με την κουβέρτα της κι είχε μείνει εκεί.

«Γεια», της είπε τώρα.

Η γυναίκα δεν απάντησε. Διέσχισε το κελί και άνοιξε τη μικρή κουρτίνα.

Άλλο πάλι κι αυτό. Το κελί ήταν φτιαγμένο για ένα άτομο. Όμως είχε κουκέτες, δύο καρέκλες, δύο μικρά τραπεζάκια, δύο μικροσκοπικά ντουλάπια, έναν νιπτήρα και μια λεκάνη τουαλέτας με μια κουρτινούλα στερεωμένη ακριβώς μπροστά της. Η γυναίκα κατέβασε το παντελόνι της και κάθισε στη λεκάνη. Το πρόσωπό της ήταν τελείως ανέκφραστο, σαν να ήταν ολομόναχη. Η Τάμπιθα στράφηκε προς τον τοίχο και κουκουλώθηκε με την κουβέρτα για να μην ακούει.

Ακούστηκε το καζανάκι και η βρύση που άνοιξε. Η Τάμπιθα περίμενε να τελειώσει η γυναίκα κι έπειτα σηκώθηκε από το κρεβάτι, έπλυνε τις μασχάλες της και έριξε νερό στο πρόσωπό της. Φόρεσε ένα υφασμάτινο παντελόνι, ένα φανελάκι κι ένα φούτερ. Κάτω απ' το κρεβάτι ήταν χωμένα τα αθλητικά παπούτσια της και τα τράβηξε κοντά της.

«Με λένε Τάμπιθα», είπε.

Η γυναίκα βούρτσισε μεθοδικά τα μαλλιά της. Χαμήλωσε το βλέμμα πάνω της. Θα πρέπει να με περνάει ένα κεφάλι, σκέφτηκε η Τάμπιθα.

«Μου το είπες χθες βράδυ».

Ακολούθησε σιωπή.

«Εσένα πώς σε λένε;» ρώτησε η Τάμπιθα.

«Μικαέλα. Κι αυτό σου το είπα χθες βράδυ».

Ένα κροτάλισμα αντήχησε από την πόρτα που ξεκλείδω-
σε κι άνοιξε προς τα μέσα. Μια νευρώδης, άχρωμη γυναίκα
στεκόταν δίπλα σε ένα τρόλει, με δύο δοχεία από ανοξείδω-
το ατσάλι.

«Τσάι», είπε η Μικαέλα.

«Τσάι», επανέλαβε η Τάμπιθα.

Η γυναίκα γέμισε δύο κούπες και τις άφησε κάτω.

Το σκεύος με το πρωινό της Τάμπιθα ήταν πάνω στο τρα-
πέζι. Το άνοιξε κι έβγαλε από μέσα ένα πλαστικό μπολ, ένα
πλαστικό κουτάλι, μια ατομική συσκευασία δημητριακών,
ένα μικρό μπουκαλάκι γάλα, δύο φέτες μαύρο ψωμί τυλιγ-
μένο σε διάφανη μεμβράνη, βούτυρο σε αλουμινόχαρτο κι
ένα μικρό σωληνάριο με μαρμελάδα σμέουρο. Δεν υπήρχε
μαχαίρι κι έτσι άλειψε το βούτυρο και τη μαρμελάδα στο
ψωμί με τη λαβή του κουταλιού.

Δεν θυμόταν πότε είχε φάει τελευταία φορά κι άρχισε να
τρώει με γρήγορες μπουκιές. Το ψωμί ήταν ξερό, όμως με τη
βοήθεια του τσαγιού κατέβαινε πιο εύκολα κάτω. Έριξε τα
δημητριακά στο μπολ και πρόσθεσε το γάλα. Ήταν ζεστό,
αλλά άφηγε μια ξινίλα στο στόμα. Κόντευε να κάνει εμετό, μα
τελικά το έφαγε όλο, κι όταν τέλειωσε σήκωσε το μπολ για να
στραγγίξει και την τελευταία γουλιά γάλα. Κι ακόμα πεινούσε.

Κάθισε στη λεκάνη της τουαλέτας, πίσω από τη λεπτή
κουρτίνα. Σαν ζώο ένιωθε. Καθώς καθόταν εκεί, με το πα-
ντελόνι κατεβασμένο ως τους αστραγάλους, αισθάνθηκε
τα φώτα να τρεμοπαιζουν, τα αφτιά της να κουδουνίζουν.

Ξαφνικά της ήρθε να κουτουλήσει το κεφάλι της στον τοίχο, ξανά και ξανά, μήπως κι έβρισκε λίγη ανακούφιση, μήπως και τέλειωναν όλα αυτά.

Μα απλώς σκουπίστηκε, σήκωσε το παντελόνι, έπλυνε τα χέρια και κάθισε στο κρεβάτι της, με την πλάτη στον τοίχο. Δεν είχε τίποτα να διαβάσει, τίποτα να κάνει. Η μέρα έμοιαζε άμορφη κι ατέλειωτη. Βέβαια, αν εκεί που καθόταν διάβαζε κιάλας, τότε θα ένιωθε ότι αυτή ήταν η ζωή της και όχι ένα επιφυλακτικό λάθος που θα διορθωνόταν αμέσως μόλις όλοι συνειδητοποιούσαν πως δεν ανήκε εκεί και την άφηναν να φύγει.

Η Μικαέλα ήταν γερμένη πάνω απ' τον νιπτήρα και βούρτσιζε τα δόντια της. Έκανε πολλή ώρα. Έφτυσε στον νιπτήρα, έσκυψε και ήπιε νερό από τη βρύση. Σηκώθηκε, έγειρε πίσω το κεφάλι κι έκανε γαργάρα δυνατά. Όλα αυτά η Τάμπιθα τα ένιωθε πολύ έντονα: τους θορύβους, τις μυρωδιές, τη σωματική εγγύτητα αυτής της άλλης γυναίκας. Η Μικαέλα έπιασε τα μαλλιά της αλογοουρά και βγήκε από το κελί. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ξαναμπήκε. Ακούμπησε στον τοίχο και χαμήλωσε το βλέμμα στην Τάμπιθα.

«Μην κάθεται άλλο έτσι».

Η Τάμπιθα δεν απάντησε. Η απάντηση απαιτούσε μεγάλη προσπάθεια.

«Είναι χειρότερο αυτό που κάνεις. Ξέρω τι σου λέω, είμαι δεκατέσσερις μήνες εδώ».

«Τι έκανες;»

Η Μικαέλα κάρφωσε το βλέμμα στην Τάμπιθα, με τελείως ανέκφραστο πρόσωπο.

«Σου έχουν δώσει αυτό το χαρτί που λέει για τη σωματική άσκηση, τα ντους, το ωράριο της βιβλιοθήκης και όλες τις σχετικές μαλακίες;»

«Ναι, κάπου το έχω», είπε η Τάμπιθα. «Μα δεν με νοιάζουν όλα αυτά. Έχει γίνει απλά λάθος».

«Μπα; Πάντως μη νομίζεις ότι θα μπορέσεις να κρυφτείς εδώ μέσα και να τα βγάλεις πέρα έτσι, χωρίς να σε προσέξει κανείς. Εδώ είναι όπως και στην αυλή του σχολείου. Το κοριτσάκι που στέκεται σε μια γωνιά και θέλει την ησυχία του είναι και αυτό που τελικά θα φάει όλα τα πειράγματα. Πρέπει να σηκωθείς. Να σηκωθείς και να κάνεις ένα ντους».

«Δεν έχω όρεξη. Όχι σήμερα».

Η Μικαέλα άπλωσε το χέρι στο τραπεζάκι της Τάμπιθα.

«Ορίστε». Πέταξε στην Τάμπιθα την πετσέτα που της είχαν δώσει όταν έφτασε. «Πάρε την πετσέτα και το σαπούνι σου και κάνε ένα ντους».

Η Μικαέλα βγήκε από το κελί, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή. Η Τάμπιθα σηκώθηκε όρθια. Ένωθε παγωμένη. Κοίταξε πάλι έξω από το σιδερόφραχτο παραθυράκι. Ο ουρανός ήταν λευκός. Ίσως χιονίσει, σκέφτηκε. Μακάρι. Κάτι θα ήταν κι αυτό. Πουπουλένιες νιφάδες να πέφτουν πυκνές λίγα μόλις εκατοστά μακριά από εκεί όπου στεκόταν, καλύπτοντας τα πάντα με ένα απόκοσμο πέπλο.

Πήρε την πετσέτα και το σαπούνι από την άκρη του νιπτήρα και πήγε στην κεντρική αίθουσα, όπου αντηχούσαν κάθε λογής ήχοι: βήματα, πόρτες, βροντερές φωνές, γέλια, βήχας, σφουγγαρίστρες εν δράσει. Μια πολύ λεπτή γυναίκα με μακριά άσπρα μαλλιά και πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες ήρθε προς το μέρος της. Φορούσε ένα φόρεμα από χοντρό καφέ ύφασμα που έφτανε μέχρι τις γάμπες της και τα χέρια της ήταν πρησμένα από την αρθρίτιδα. Κρατούσε ένα σωρό χαρτιά, σφιχτά πάνω στο στήθος της.

«Είσαι κι εσύ εδώ», είπε χαμογελώντας.

«Ναι, είμαι κι εγώ εδώ», απάντησε η Τάμπιθα. Προχώρησε κατά μήκος της αίθουσας, προς τον μικρό χώρο των ντους. Τα ντους ήταν δίπλα δίπλα, στη σειρά. Στη μια μεριά του τοίχου εκτεινόταν ένας ξύλινος πάγκος και γάντζοι. Γυναίκες έπαιρναν και κρεμούσαν ρούχα. Τα πλακάκια στο πάτωμα ήταν υγρά και κυριαρχούσε μια μυρωδιά σαπουνιού, ιδρώτα και σάρκας. Θυμήθηκε τα σχολικά αποδυτήρια και η ανάμνηση ήταν τόσο έντονη, που έγινε οδυνηρή. Έβγαλε αργά αργά τα ρούχα της, κοιτάζοντας τον τοίχο για να μην ανταλλάξει βλέμμα με κανέναν. Πριν βγάλει το εσώρουχό της, τυλίχτηκε με τη λεπτή φθαρμένη πετσέτα, σαν ντροπαλή έφηβη στην παραλία, κι έπειτα την άφησε να πέσει κάτω.

Μπήκε σε ένα ελεύθερο ντους, τράβηξε την κουρτίνα και κρέμασε την πετσέτα στον γάντζο. Άνοιξε τη βρύση και λίγες σταγόνες κύλησαν πάνω της. Προσπάθησε να δυναμώσει τη ροή στρίβοντας τη βρύση, μα δεν τα κατάφερε.

«Πρέπει να το κοπανήσεις», της είπε μια φωνή. «Κοπάνα τον σωλήνα».

Κοπάνησε τον σωλήνα. Τίποτα.

«Πιο δυνατά», επέμεινε η φωνή. «Πολύ δυνατά».

Έκανε το χέρι της γροθιά και κοπάνησε τον σωλήνα. Ακούστηκε ένας αμυδρός, κοφτός υπόκωφος ήχος και οι σταγόνες απέκτησαν μια μικρή ροή, ικανή ίσα ίσα για να τη βρέξει από πάνω ως κάτω. Όμως τίποτα το καλό δεν υπήρχε σ' αυτό, τίποτα δεν την έκανε να ξεχαστεί, να ανακουφιστεί.

Δύο

«ΕΛΑ. ΑΠΟ ΔΩ». Η δεσμοφύλακας ήταν αγριωπή κι είχε μια βαριεστημένη έκφραση. Όταν περπατούσε, τα πόδια της χτυπούσαν το έδαφος σταθερά και δυνατά.

«Ορίστε;»

«Σε περιμένει ενημέρωση».

«Ενημέρωση;»

«Ο δικηγόρος σου. Από χθες το ξέρεις».

Η Τάμπιθα δεν το θυμόταν. Μα δεν θυμόταν σχεδόν τίποτα από χθες, ούτε κι από τις μέρες που προηγήθηκαν. Όλα έμοιαζαν με ένα θολό σύνολο από πρόσωπα, μάτια καρφωμένα πάνω της, ερωτήσεις στις οποίες αδυνατούσε να απαντήσει, λέξεις που δεν καταλάβαινε, ανθρώπους που έλεγαν και ξανάλεγαν το όνομά της –το όνομά της, τη διεύθυνσή της και την ημερομηνία γέννησής της– κι έλειπα διάφορα χαρτιά που κάποιιοι τα άφηναν μπροστά της, μηχανήματα που μαγνητοφωνούσαν τα λεγόμενά της, ατέλειωτους διαδρόμους, δέσμες φωτός, πόρτες, κλειδιά και κάγκελα.

«Πάμε στην αίθουσα επισκεπτηρίου», συνέχισε η γυναίκα. Τα κλειδιά κουδούνισαν στη μέση της. «Αν και δεν είναι μέρα για επισκέψεις».

Η αίθουσα επισκεπτηρίου ήταν μεγάλη, τετράγωνη και υπερβολικά φωτισμένη. Είχε μικρά τραπέζια στη σειρά, με

δύο καρέκλες, η μια απέναντι απ' την άλλη, και δύο αυτόματους πωλητές στον τοίχο. Το δωμάτιο ήταν σχεδόν άδειο. Μόνο μια μεσόκοπη γυναίκα καθόταν σ' ένα από τα τραπέζια, με έναν φορητό υπολογιστή ακριβώς μπροστά της. Έβγαλε τα γυαλιά της, έτριψε το στρογγυλό της πρόσωπο, τα ξανάβαλε κι άρχισε να διαβάζει κάτι συνοφρυωμένη. Καθώς πλησίαζε η Τάμπιθα, η γυναίκα σήκωσε το βλέμμα και χαμογέλασε φευγαλέα. Έλειπα σηκώθηκε κι έτεινε το χέρι της, δυνατό και ζεστό. Είχε ψαρά μαλλιά και σταθερό βλέμμα και η Τάμπιθα ένιωσε να γεννιέται μέσα της μια ελπίδα. Σίγουρα αυτή η γυναίκα θα τα ξεκαθάριζε όλα.

«Είμαι η Μόρα Πιότσι», της είπε. «Μου ζητήθηκε να σε εκπροσωπήσω».

«Τι απέγινε ο άλλος;» Ήταν νέος και πρόσχαρος, με ένα έντονο αλλά κάθε άλλο παρά καθησυχαστικό στίλ.

«Ανέθεσε την υπόθεσή σου σε μένα».

Κάθισαν και οι δύο, αντικριστά, με τις καρέκλες τους να γδέρνουν τον λινοτάπητα.

«Πώς είσαι;» τη ρώτησε η Μόρα Πιότσι.

«Πώς είμαι;» Η Τάμπιθα συγκράτησε την επιθυμία της να της βάλει τις φωνές. Μα τι ερώτηση ήταν αυτή; «Είμαι κλειδαμπαρωμένη στη φυλακή και δεν ξέρω τι μου γίνεται».

«Δουλειά μου είναι να διαλευκάνω την κατάσταση και να σε βοηθήσω».

«Μάλιστα».

«Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Θα ήθελα να μου πεις αν συμφωνείς να σε εκπροσωπήσω».

«Ναι».

«Ωραία. Έχω τον αριθμό σου ως κρατούμενης, σε περίπτωση που δεν τον έχεις λάβει ακόμη».

«Τον αριθμό μου; Μα εγώ θα βγω όπου να 'ναι από δω μέσα. Τι να τον κάνω;»

«Ορίστε», είπε η δικηγόρος κι έσπρωξε ένα καρτελάκι προς την Τάμπιθα, που το διάβασε δυνατά: «ΑΟ3573». Σήκωσε το βλέμμα και πρόσθεσε: «Ωστε είμαι ένας αριθμός πλέον».

«Είναι καθαρά γραφειοκρατικό το θέμα. Θα τον χρειαστείς για τους επισκέπτες που θα έρχονται να σε δουν».

«Επισκέπτες;»

«Ως προφυλακιστέα δικαιούσαι μέχρι τρεις επισκέπτες την εβδομάδα. Δεν σου τα εξήγησε κανείς όλα αυτά;»

«Μου είναι όλα πολύ θολά».

Η Μόρα Πιότσι έγνεψε. «Στην αρχή είναι δύσκολο».

«Θέλω απλώς να φύγω από εδώ μέσα, όσο πιο γρήγορα γίνεται».

«Φυσικά. Γι' αυτό βρίσκομαι εγώ εδώ. Όμως, Τάμπιθα, φαντάζομαι ότι αντιλαμβάνεσαι ποια είναι η κατηγορία σε βάρος σου;»

«Ξέρω τι λένε ότι έκανα».

«Ωραία. Να λοιπόν τι θα κάνουμε σήμερα: Θα σου παρουσιάσω συνοπτικά την υπόθεση που έχει στοιχειοθετηθεί εναντίον σου. Και μετά θα μου πεις, με δικά σου λόγια, τι συνέβη την εικοστή πρώτη Δεκεμβρίου».

«Μπορώ να ρωτήσω πρώτα κάτι;»

«Φυσικά».

«Τι μέρα είναι σήμερα;»

«Τετάρτη, 9 Ιανουαρίου».

«Μάλιστα».

Είχαν περάσει τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά, και τώρα ζούσε τη νέα χρονιά σε έναν άλλο κόσμο.

«Λοιπόν», είπε η Μόρα Πιότσι κοιτώντας τον υπολογιστή της. «Εν συντομία: κατηγορείσαι ότι δολοφόνησες τον Σπιούαρτ Ρόμπερτ Ρις, την Παρασκευή 21 Δεκεμβρίου, μεταξύ δέκα και σαράντα το πρωί και τρεις και τριάντα το μεσημέρι».

«Γιατί;»

«Ορίστε;»

«Γιατί αυτές τις συγκεκριμένες ώρες;»

Η Πιότσι ξεφύλλισε τις σημειώσεις της.

«Υπάρχει υλικό από κάμερες ασφαλείας. Έξω από ένα κατάστημα. Το αυτοκίνητό του πέρασε από εκεί». Κοίταξε τον υπολογιστή της. «Στις δέκα και τριάντα τέσσερα. Και όπως ξέρεις, το πτώμα του βρέθηκε στις τέσσερις και τριάντα, την ίδια μέρα».

«Ναι», είπε σιγανά η Τάμπιθα κι έπειτα σώπασε. «Όμως μεσολαβεί μία ολόκληρη ώρα ανάμεσα στις τρεις και τριάντα και στις τέσσερις και τριάντα».

«Νομίζω πως ο ιατροδικαστής έκρινε πως ο Ρις ήταν νεκρός για τουλάχιστον μία ώρα προτού βρεθεί η σορός του».

Η Πιότσι συνέχισε να μιλάει με χαμηλή, ήρεμη φωνή, σαν να ακολουθούσε μια συγκεκριμένη ρουτίνα. «Τη σορό του βρήκε ο Άντριου Κέιν σε μια αποθήκη, στην αυλή του σπιτιού σου, τυλιγμένη με ένα πλαστικό κάλυμμα. Εσύ βρισκόσουν στο σπίτι, όταν ανακάλυψε τη σορό. Το αυτοκίνητο του Σπιούαρτ Ρις ήταν παρκαρισμένο πίσω από το σπίτι σου και δεν φαινόταν από τον δρόμο. Είχε δεχτεί πολλαπλά τραύματα με μαχαίρι, αλλά αιτία θανάτου ήταν το κόψιμο της καρωτίδας του». Η δικηγόρος σήκωσε το βλέμμα. «Στον λαιμό του. Ήσουν γεμάτη αίματα, όπως και ο καναπές όπου καθόσουν, δικά του αίματα».

«Γέμισα αίματα αφότου πέθανε», είπε η Τάμπιθα.

Η Πιότσι πάτησε ένα πλήκτρο στο πληκτρολόγιό της. «Η αστυνομία ανέκρινε τους πάντες στο χωριό και...»

«Για μια στιγμή», διέκοψε η Τάμπιθα.

«Ναι;»

«Σίγουρα πολύς κόσμος θα ήρθε και θα έφυγε. Αποκλείεται να ανέκριναν τους πάντες».

«Εκείνη τη μέρα όχι».

«Τι εννοείς;»

«Δεν θυμάσαι; Το χωριό είχε αποκλειστεί. Είχε ξεσπάσει μια τρομερή καταιγίδα και μια γιγάντια καστανιά ξεριζώθηκε ολόκληρη και έφραξε τον δρόμο. Κανείς δεν μπορούσε ούτε να φύγει ούτε να έρθει στο χωριό. Προφανώς χρειάστηκε σχεδόν μία ολόκληρη μέρα για να ανοίξει ο δρόμος».

«Δεν το ήξερα».

«Μα ήσουν εκεί, Τάμπιθα, όλη εκείνη την ημέρα. Σίγουρα θα το ήξερες».

«Δεν το ήξερα», επανέλαβε η Τάμπιθα. Κι ένωσε τα τελευταία απομεινάρια της μνήμης της να ξεγλιστρούν σαν νερό από τα δάχτυλά της. «Δεν ξέρω αν το ήξερα».

«Η αστυνομία έχει μια λίστα με όλα τα άτομα που βρίσκονταν στο Όουκχαμ την εικοστή πρώτη Δεκεμβρίου. Έχει επίσης την κατάθεσή σου, στην οποία λες ότι βρισκόσουν στο σπίτι σχεδόν όλη μέρα. Έχει καταθέσεις και άλλων μαρτύρων, που όμως δεν τις έχω δει ακόμη. Προς το παρόν το μόνο που έχουμε στη διάθεσή μας είναι η έκθεση της αστυνομίας. Τα υπόλοιπα θα τα πάρω αργότερα, σίγουρα πριν από την πρώτη μας εμφάνιση στο δικαστήριο».

«Εννοείς τη δίκη;»

«Όχι. Στις επτά Φεβρουαρίου θα σου απαγγελθούν επίσημα κατηγορίες. Και τότε θα δηλώσεις αθώα ή ένοχη».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να καταλάβουν ότι όλα αυτά είναι ένα λάθος και απλώς να με αφήσουν ελεύθερη;»

Στο πρόσωπο της Μόρα Πιότσι φάνηκε ένα χαμόγελο που όμως δεν έμοιαζε με χαμόγελο.

«Ας μην προτρέχουμε. Τώρα θέλω να μου πεις τι θυμάσαι από την εικοστή πρώτη Δεκεμβρίου. Με την ησυχία σου, πάρε τον χρόνο σου».

Η Τάμπιθα έγνεψε. Έκλεισε τα μάτια και τα ξανάνοιξε. Τι θυμόταν; Ένιωθε παγιδευμένη σε μια ατέλειωτη νύχτα, γύρω της έπεφτε χιόνι, την τύλιγε ένα θολό μισοσκοτάδο, γη και ουρανός έμοιαζαν αντεστραμμένα, το έδαφος έγερνε κάτω απ' τα πόδια της.

«Εύπνησα νωρίς», άρχισε να λέει. «Όμως δεν νομίζω ότι σηκώθηκα αμέσως. Έκανε κρύο έξω, απάισια μέρα. Θυμάμαι ότι ψιλοχιόνιζε κι έπειτα έριχνε χιονόνερο και φυσούσε δυνατός άνεμος. Άρχισα να φτιάχνω πρωινό, αλλά συνειδητοποίησα ότι μου είχε τελειώσει το γάλα κι έτσι φόρεσα το μπουφάν μου πάνω απ' τις πιζάμες μου και πήγα στο παντοπωλείο του χωριού. Αγόρασα ένα μπουκάλι, νομίζω».

«Τι ώρα ήταν;»

«Δεν ξέρω. Δεν κοίταξα ρολόι. Κι έπειτα γύρισα σπίτι».

«Ξαναβγήκες καθόλου;»

«Πήγα για κολύμπι. Πάντα πάω για κολύμπι».

«Πώς;»

«Ορίστε;»

«Πού είναι η πλησιέστερη πισίνα και πώς πήγες μέχρι εκεί; Μην ξεχνάς ότι ο δρόμος είχε κλείσει μετά τις δέκα,

άρα θα πρέπει να πήγες και να γύρισες νωρίτερα». Η φωνή της είχε μια προειδοποιητική χροιά.

«Πήγα στη θάλασσα».

Η Πιότσι ανασήκωσε τα φρύδια. «Πήγες να κολυμπήσεις στη θάλασσα, μες στο καταχείμωνο, μια μέρα που την περιέγραψες ως απαίσια;»

«Κάθε μέρα το κάνω», είπε η Τάμπιθα. «Είναι κανόνας. Ο κανόνας μου. Πρέπει να το κάνω».

«Επιλογή σου. Έχεις ειδική στολή ωστόσο;»

«Μου αρέσει να νιώθω το κρύο νερό στο δέρμα μου. Σχεδόν πονάει». Είδε τη Μόρα Πιότσι να σφίγγει ελαφρώς τα χείλη, λες κι είχε μόλις ακούσει κάτι που δεν της άρεσε. «Ο κόσμος στο Όουκχαμ μπορεί να με περνάει για τρελή. Τέλος πάντων, τη μέρα εκείνη πήγα για κολύμπι». Και σαν να θυμόταν τα κύματα να χτυπούν ανελέητα το κορμί της και τις κοφτερές παγωμένες πέτρες στα πόδια της, αλλά μπορεί και να το φανταζόταν. Κολυμπούσε καθημερινά. Πώς να ξεχωρίσει τη μία μέρα από την άλλη;

«Τι ώρα;» ρώτησε η δικηγόρος.

«Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι. Πηγαίνω κάθε μέρα κι έτσι μου είναι λιγάκι θολό».

«Και μετά το κολύμπι;»

«Γύρισα σπίτι».

«Ξανάφυγες;»

«Νομίζω ναι, μα δεν είμαι σίγουρη πια. Μου έχουν κάνει τόσο πολλές ερωτήσεις, που δεν ξεχωρίζω πια τα πράγματα στο μυαλό μου».

«Τι έκανες στο σπίτι;»

«Τίποτα ιδιαίτερο. Δεν θυμάμαι καλά».

«Μίλησες με κανέναν στο τηλέφωνο;»

«Όχι».

«Έστειλες κάποιο μήνυμα, χρησιμοποίησες τον υπολογιστή σου; Έχεις υπολογιστή;»

Η Τάμπιθα έγνεψε. «Τίποτα απ' αυτά δεν έκανα».

«Μήπως έστειλες μέιλ;»

«Δεν νομίζω. Μπορεί να έκανα λίγη δουλειά», είπε, αν και ήξερε πως δεν είχε κάνει καθόλου δουλειά. Ήταν μία από εκείνες τις φρικτές ημέρες που απλώς πάσχιζε να επιβιώσει.

«Άρα δεν θυμάσαι τι ακριβώς έκανες εκείνη τη μέρα;»

«Ναι».

«Όμως θυμάσαι ότι ήρθε από το σπίτι σου ο Άντριου Κέιν;»

«Ναι, ο Άντι».

«Μίλησέ μου γι' αυτό. Σιγά σιγά, με την ησυχία σου, πάρε τον χρόνο σου». Η Τάμπιθα αναρωτήθηκε γιατί της έλεγε συνέχεια «με την ησυχία σου». Τέλος πάντων, δεν είχε σημασία άλλωστε. Είχε άφθονο χρόνο.

«Χτύπησε την πόρτα. Ήμουν στο σαλόνι και του άνοιξα. Ίσως να μπήκε και μόνος του. Είχε ήδη σκοτεινιάσει κι έκανε πολύ κρύο. Θυμάμαι τον παγωμένο αέρα να μπαίνει μέσα. Ο Άντριου ήταν μούσκεμα. Έσταζε στο πάτωμα».

«Το περίμενες ότι θα σε επισκεπτόταν;»

«Όχι. Αλλά ερχόταν συχνά», είπε και πρόσεξε το απορημένο βλέμμα της Μόρα Πιότσι. «Με βοηθάει με το σπίτι. Ήταν ερείπιο όταν μετακόμισα, τον Νοέμβριο, και το φτιάχνουμε μαζί. Τον πληρώνω με την ώρα και ξεκλέβει χρόνο από τις άλλες δουλειές του. Θα βάζαμε κάτι σανίδες στο δάπεδο την επόμενη μέρα και ήθελε απλώς να ελέγξει ότι ήταν όλα εντάξει».

Σώπασε και πήρε βαθιά ανάσα. Η μνήμη της επανερχόταν, σαν αχτίδα φωτός στο σκοτάδι.

«Πήγε έξω, στην αποθήκη όπου ήταν αποθηκευμένες οι σανίδες, και ξαφνικά τον άκουσα να φωνάζει. Δεν ξέρω τι είπε, ίσως να μην ήταν καν λέξεις. Πήγα κοντά του και τον βρήκα καθισμένο στο έδαφος, μέσα στην αποθήκη, πάνω από κάτι». Ξεροκατάπιε. Ο λαιμός της είχε κλείσει. «Έσκυψα για να τον βοηθήσω κι ένιωσα κάτι υγρό και κολλώδες παντού. Τον σήκωσα όρθιο κι εκείνος έλεγε “Ω Θεέ μου, ω Θεέ μου”, ξανά και ξανά. Μάλλον έκλαιγε».

Η Τάμπιθα σώπασε και η Πιότσι δεν μίλησε, απλώς περίμενε, με μάτια μισόκλειστα.

«Ήταν σκοτεινά. Δεν βλέπαμε τίποτα. Ο Άντι έβγαλε το κινητό απ’ την τσέπη του, αλλά του έπεσε κάτω κι άρχισε να ψαχουλεύει για να το βρει. Μόλις το βρήκε, άναψε τον φακό του, φώτισε προς τα κάτω και τότε φάνηκε ένα σώμα. Ο Άντι ήταν γεμάτος αίματα, ακόμη και στο πρόσωπο. Κοίταξα τα χέρια μου και είδα ότι είχα κι εγώ αίματα». Καθώς μιλούσε, τα ξανάβλεπε όλα μπροστά της: το φως από τον φακό του κινητού να φωτίζει τον όγκο στο έδαφος.

«Είδες ποιος ήταν;»

«Δεν ξέρω τι σκέφτηκα. Ο Άντι είπε ότι ήταν ο Σπιούαρτ και συνειδητοποίησα πως είχε δίκιο».

«Για να το ξεκαθαρίσουμε, ήξερες τον Σπιούαρτ Ρις;»

«Ναι, είναι γείτονάς μου», είπε και πρόσθεσε: «Μάλλον θα έπρεπε να πω *ήταν* γείτονάς μου. Και πριν από χρόνια ήταν καθηγητής μου».

«Άρα τον ήξερες καλά;»

«Τι να πω; Καθηγητής μου ήταν».

«Είχατε καλές σχέσεις;»

«Δεν είχαμε ούτε κακές. Δεν τον πολυέβλεπα, ένα γεια λέγαμε».

«Τι έγινε μετά;»

«Ξαναμπήκαμε μέσα. Ο Άντι πήρε την Άμεση Δράση. Περιμέναμε. Έφτασαν το ασθενοφόρο, η αστυνομία και τότε ξεκίνησαν όλα. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις».

Η Μόρα Πιότσι έκλεισε τον υπολογιστή της.

«Βλέπεις, δεν βγάζει νόημα», συνέχισε επιτακτικά η Τάμπιθα. «Γιατί να στείλω τον Άντι να πάει να δει για τις σανίδες, αν είχα μόλις σκοτώσει κάποιον και είχα αφήσει εκεί το πτώμα του για να σκοτάνει πάνω του; Και γιατί να σκοτώσω τον Σπιούαρτ; Είναι τρελό. Το καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

Η δικηγόρος κοίταξε το ρολόι της. «Κάναμε καλή αρχή. Θα ξανάρθω πολύ σύντομα και μέχρι τότε ελπίζω να έχω μια πιο λεπτομερή γνώση της υπόθεσης που έχει στοιχειοθετησει εναντίον σου η εισαγγελία».

Η Τάμπιθα έγνεψε.

«Μέσα στις επόμενες ημέρες θα σου κάνουν ιατρική αξιολόγηση».

«Γιατί; Δεν είμαι άρρωστη. Μπορεί να φαίνομαι μικροκαμωμένη, αλλά είμαι γερή. Χάρη στο κολύμπι». Η φωνή της κλονίστηκε. Προσπάθησε να χαμογελάσει. Κρύωνε κι έτρεμε και δεν ήθελε καθόλου να επιστρέψει στην κεντρική αίθουσα, όπου όλοι θα την κοιτούσαν και θα αντηχούσαν κραυγές, ούτε στο κελί της, όπου ήταν παγιδευμένη με τον εαυτό της. Η μέρα που είχε μπροστά της έμοιαζε ατέλειωτη και οδηγούσε στη νύχτα, που ήταν ακόμη χειρότερη.

«Είναι διαδικαστικό το θέμα. Και θα ήθελα να καταγράψεις οτιδήποτε θυμάσαι που νομίζεις ότι μπορεί να φανεί χρήσιμο».

«Σαν τι;»

«Ωρες. Ανθρώπους που είδες ή που τους μίλησες. Δώσε μου μια λίστα με ανθρώπους από το χωριό με τους οποίους έχεις φιλικές σχέσεις».

«Μόλις πριν από μερικές εβδομάδες μετακόμισα εκεί».

«Θα πρέπει να μου πεις οτιδήποτε νομίζεις ότι μπορεί να βοηθήσει την υπόθεσή σου ή οτιδήποτε σου φαίνεται σχετικό. Προτιμώ να μάθω κάτι από σένα παρά από την κατηγορούσα αρχή».

Η Τάμπιθα έγνεψε.

«Επίσης φρόντισε να κανονίσεις επισκέψεις. Συγγενείς. Φίλοι. Έχεις δικά σου πράγματα εδώ;»

«Όχι».

«Πες σε κάποιον να σου φέρει. Κράτα τον εαυτό σου απασχολημένο. Φρόντισε την υγεία σου».

«Και θα με βγάλεις από δω; Έτσι δεν είναι;»

«Αυτή είναι η δουλειά μου», είπε η Μόρα Πιότσι. «Θα την κάνω όσο καλύτερα μπορώ».

Η Τάμπιθα την κοιτούσε να φεύγει, είδε την πόρτα να ανοίγει κι έπειτα να κλείνει. Τη φαντάστηκε να περνάει μια σειρά από πόρτες και καθεμιά να κλειδώνει πίσω της, ώσπου τελικά έφτασε στην έξοδο και βγήκε στον κόσμο, αναπνέοντας καθαρό αέρα, ελεύθερη.